

Del pont de Tolosa

Elemental...

Vista des d'un satèl·lit artificial, la superfície de la nostra estimada Terra és llisa com una bola de billar. Preneu-la entre les mans, la bola, i humitegeu-la amb l'alè. Li haureu proporcionat l'aigua suficient per transformar-la en un planeta meravellós ple de vida. Perdut en la immensitat dels espais infinits, sense més distinció que la d'haver girat, per uns instants, entre els vostres dits. Deixant de banda aquestes reflexions transcendentals, us convido ara a tocar de peus a terra. Posats aquí baix, a casa nostra, la perspectiva canvia. L'aigua que simplement entelava la bola s'ha transformat en oceà d'energies incommensurables. Els seus corrents governen tempestes i huracans. Les seves onades desfan roques i enfonsen vaixells. Tanmateix, l'horitzó sempre és allà, immutable i perfectament pla. El punt on tendeixen totes les aigües. "Tots sabem que l'aigua del mar té el mateix nivell arreu" argumentava Lesseps, el promotor del canal de Suez, davant dels detractors del seu projecte. Dos-cents anys més tard, sabem que la natura permet petites desviacions respecte d'aquest comportament general: els corrents marins expliquen desnivells d'un a dos metres entre punts allunyats dels oceans. En passos estrets, com és el cas de Gibraltar, aquest fenomen pot tenir grans conseqüències. Es diu que durant el miocè, fa uns deu milions d'anys, l'aigua provinent de l'Atlàntic no compensava l'evaporació, de manera que el nivell pel costat del Mediterrani va disminuir considerablement. Sortosament pel senyor Lesseps (i pels operadors turístics), avui l'aigua torna a acariciar amb un vaivé suau les nostres platges.

Altres canals, menys famosos, permeten avui circular els vaixells terra endins. Com el que uneix el Roine amb el Rin, o bé la Garona amb el Mediterrani. En tots trobem el sistema de petites rescloses amb les encluses corresponents, sense les quals la navegació seria impossible. El que probablement no resulta corrent de veure és el pont de Tolosa. Un pont realment singular en el qual, a diferència d'allò que estem acostumats a veure, aigua i vaixell passen per dalt mentre que els cotxes circulen per la carretera, a baix. El contemplava encuriós un dia, just en el moment en què un vaixell l'estava tra-

vessant. Lluny el meu pensament de l'origen veritable d'aquella aigua: l'alè d'Algú que havia donat nom a una bola perduda en la immensitat de l'espai.

La pregunta: L'estructura del pont sostenia perfectament l'aigua del canal. D'allò que no estic tan segur és que pogués suportar el pes d'un vaixell massa gran. Què n'opineu? Potser, a l'entrada del pont, hi trobaríem un senyal que indica "limitació de càrrega"? No ho sé ...

Solució:

Sembla trivial, no?

Pere Roura